

บทที่ 4

วิเคราะห์มาตรการคุ้มครองเด็กที่ถูกทารุณ โดยบุคคลในครอบครัวในประเทศไทย

มาตรการคุ้มครองเด็กที่ถูกทารุณโดยบุคคลในครอบครัวที่ใช้ในประเทศไทยในปัจจุบันสามารถแยกพิจารณาออกเป็น 2 กรณี คือ การให้ความคุ้มครองโดยมาตรการทางอาญา และการให้ความคุ้มครองโดยมาตรการทางแพ่ง ซึ่งในส่วนนี้ได้ศึกษาถึงข้อดีและข้อบกพร่องของการนำมาตรการดังกล่าวมาให้ความคุ้มครองเด็กที่ถูกทารุณโดยบุคคลในครอบครัว

4.1 มาตรการทางอาญา

บิดามารดาหรือผู้ใช้อำนาจปกครองทำโทษบุตรตามสมควรเพื่อว่ากล่าวสั่งสอนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1567(2) เป็นการใช้สิทธิหรือกระทำการตามหน้าที่ตามกฎหมายซึ่งบัญญัติให้อำนาจไว้ แต่บทบัญญัติดังกล่าวมีขอบเขตว่าการทำโทษบุตรต้องกระทำตามสมควรเพื่อประโยชน์ในการว่ากล่าวสั่งสอนบุตร หากเป็นการทำโทษบุตรที่รุนแรง เกินขอบเขตที่กฎหมายให้อำนาจไว้ การกระทำดังกล่าวถือว่าเป็นการกระทำความผิด เป็นอาชญากรรม

ดังนั้น การทำโทษบุตรที่เกินขอบเขตที่กฎหมายให้อำนาจไว้ จึงมีลักษณะเป็นการทารุณซึ่งเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา น่าสังเกตว่าการทารุณเด็กโดยบุคคลในครอบครัวเมื่อนำกฎหมายอาญามาใช้บังคับ เพื่อให้ความคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้กระทำความผิดคือ บิดา มารดา, ผู้ใช้อำนาจปกครอง มีความเหมาะสมต่อสภาพดังกล่าวหรือไม่ เพราะความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความผิดและเหยื่อ ซึ่งมีความผูกพันทั้งทางร่างกายและจิตใจระหว่างกันตลอดไป เด็กต้องพึ่งพาอาศัยบิดามารดาในการอบรมเลี้ยงดู และการให้ความช่วยเหลืออื่น ๆ บังคับดังกล่าวนี้ทำให้การใช้มาตรการทางอาญาเข้าแทรกแซงลงโทษผู้กระทำความผิด อาจเกิดผลเสียต่อเด็กและสถาบันครอบครัว

แต่อย่างไรก็ตามผู้เขียนเห็นว่ามิใช่เหตุผลสำคัญ ที่ควรนำกฎหมายอาญามาใช้บังคับกับ

ความผิดดังกล่าวนี้ เนื่องจากการกระทำนี้เป็นการคุกคามความมั่นคงและความปลอดภัยของสังคม ในความเป็นจริงเด็กนั้นมีสภาพทางกายและจิตใจอ่อนแอ ด้อยประสบการณ์ ไม่สามารถปกป้องตนเองจากการใช้ความรุนแรงของผู้ใหญ่ โดยเฉพาะบทบาทของกฎหมายอาญา คือ การกำหนดเงื่อนไขที่น้อยที่สุดในการรับผิดชอบของมนุษย์ต่อเพื่อนมนุษย์¹

การทำร้ายเด็กโดยบิดามารดา อาจจะมีสาเหตุจากความกดดันของสภาพสังคม เศรษฐกิจ หรือบิดามารดามีปัญหาทางด้านจิตใจ แต่ความรู้สึกเห็นใจหรือสงสารต่อผู้กระทำคามผิดก็ไม่ทำให้ปฏิเสธได้ว่า การกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งผิด, ผิดศีลธรรม

ดังนั้น การนำกฎหมายอาญามาบังคับใช้ในความผิด กรณีเด็กถูกทำร้ายโดยบุคคลในครอบครัว มีทั้งข้อดีและข้อบกพร่องดังนี้ คือ

ข้อดี

ในประการแรก กฎหมายอาญาถือเป็นสัญลักษณ์ที่รัฐประกาศให้ทราบว่า การทำร้ายเด็กเป็นสิ่งผิด เป็นการกระทำที่ต้องตําหนิ (a criminal statute would serve a primarily symbolic function. It would amount to a loud and forceful declaration by the state : "To beat a child is wrong") โดยเฉพาะเป็นการให้ความรับรองว่าเด็กมีสิทธิที่จะไม่ถูกปฏิบัติด้วยความรุนแรงอย่างไม่สมควร หรือปราศจากเหตุผล และกฎหมายอาญาเป็นวิธีการหนึ่ง, เป็นเครื่องมือที่มีความจำเป็นและชัดเจน ที่จะใช้ต่อต้านความเชื่อของสังคมที่ยอมรับการใช้ความรุนแรงต่อเด็ก²

นอกจากนี้สัญลักษณ์ (symbolic) ที่รัฐประกาศผ่านบทบัญญัติกฎหมายว่าการทำร้ายบุตร เป็นสิ่งที่ผิดศีลธรรม เป็นความผิด ยังส่งผลที่สำคัญในอนาคต คือ เป็นแนวทางปฏิบัติแก่เด็กซึ่งจะเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต ได้มีการเตรียมและพัฒนาทัศนคติในแง่ศีลธรรม ความประพฤติ โดยเรียนรู้ว่าการใช้ความรุนแรงเป็นสิ่งผิด ซึ่งสังคมไม่ให้การยอมรับจะเป็นการทำลายวัฏจักรของการใช้

¹Henry Hart, "The Aims of the criminal law" 23 L & Contemp. problem 1958 401, 410

²Dean M. Herman, "A Statutory proposal to prohibit the infliction of violence upon children" : 44-45.

ความรุนแรงในการอบรมเลี้ยงดู และทัศนคติความคิดที่พัฒนาอย่างถูกต้องจะได้รับการถ่ายทอดจากผู้ใหญ่ไปสู่คนรุ่นใหม่³

ประการที่สอง กฎหมายอาญามีบทบัญญัติเป็นการลงโทษผู้กระทำความผิด ซึ่งวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำความผิด เมื่อนำมาศึกษาถึงข้อดีในกรณีการทำร้ายเด็กโดยบุคคลในครอบครัวพบว่าอาจมีผลเป็นการป้องกันโดยทำให้บุคคลทั่วไปเกิดความกลัว เช่น กลัวว่าจะถูกตรวจพบ, ถูกจับ และเกี่ยวกับการลงโทษเอง การลงโทษทำให้ผลร้ายที่เกิดจากการกระทำความผิดคือ การต้องถูกลงโทษมีมากกว่าความหวังที่จะได้รับผลดีจากการกระทำนั้น ๆ⁴

นอกจากนั้นในแง่ของผลดีที่มีต่อผู้กระทำความผิดเอง คือ ทำให้ผู้กระทำความผิดซึ่งถูกลงโทษมีความเข็ดหลาบไม่กล้ากระทำความผิดซ้ำขึ้นอีก⁵

ดังนั้นจากวัตถุประสงค์ของการลงโทษทางอาญาดังกล่าว อาจส่งผลให้เป็นการยับยั้งบิดามารดา, ผู้ใช้อำนาจปกครองที่ทำร้ายเด็ก เกิดความกลัวไม่กล้ากระทำความผิดขึ้น และในกรณีที่ถูกลงโทษก็ทำให้มีความเข็ดหลาบไม่กล้าทำร้ายบุตรอีก

ข้อบกพร่อง

การนำบทบัญญัติกฎหมายอาญามาใช้บังคับกับความผิด ซึ่งผู้กระทำความผิดกับเหยื่อมีความสัมพันธ์กันในฐานะบิดามารดา, ผู้ใช้อำนาจปกครองกับบุตร เช่น ในกรณีเด็กถูกทำร้ายโดยการชิงตัวได้ว่าเป็นข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นเมื่อนำกฎหมายอาญามาใช้บังคับ คือ

ประการแรก จากลักษณะการกระทำความผิดซึ่งมักเกิดขึ้นภายในครอบครัว ซึ่งมีลักษณะปกปิดการกระทำความผิด จึงเป็นการยากที่รัฐจะสามารถตรวจพบว่ามีกรกระทำความผิด ในการพิสูจน์ความผิดเป็นเรื่องยากที่จะสามารถทำได้ เพราะพยานหลักฐานมักจะไม่ปรากฏ และเด็กซึ่งต้องเป็นเหยื่อมักจะเด็กเกินกว่าที่จะเข้าใจว่า ตัวเขาเองจะสามารถจะช่วยเหลือตนเองได้อย่างไร ในกรณีเป็นเด็กทารกก็ไม่สามารถจะร้องทุกข์ กล่าวโทษต่อเจ้าหน้าที่ได้⁶

³Ibid, 45.

⁴อุทิศ แสนโรกลิก, กฎหมายอาญาภาค 1 หน้า 24.

⁵เรื่องเดียวกัน, หน้า 24.

⁶มนตรี สันทวิชัย, "มาตรการเด็กในครอบครัว", หน้า 13-15.

เด็กที่โศกโศกที่จะขอความช่วยเหลือจากสังคมภายนอกได้ ก็อาจจะไม่ร้องทุกข์ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นได้ เพราะว่า ความกลัว ความเชื่อถือ ไว้วางใจ ความรู้สึกละอาย ความรักซึ่งมีต่อบุคคลในครอบครัว⁷

ประการที่สอง บิดามารดา, ผู้ใช้อำนาจปกครองที่ทารุณเด็ก ส่วนใหญ่มักจะกลัวว่าสังคมภายนอกจะทราบถึงการกระทำผิดที่ตนได้กระทำขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การถูกลงโทษตามกฎหมาย อาจเป็นสาเหตุให้เด็กไม่ได้รับการเยียวยารักษาจากแพทย์ ในกรณีที่เด็กถูกทารุณแล้วผู้กระทำกลัวความผิดจึงไม่นำเด็กเข้ารับการรักษา ผลดังกล่าวอาจทำให้เด็กถึงแก่ความตาย หรือบาดเจ็บสาหัส, พิการ⁸

ประการที่สาม ในกรณีที่มีการตรวจพบว่ามี การกระทำผิด เรื่องถูกนำเข้าพิจารณาในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งมีการตัดสินลงโทษผู้กระทำผิด กรณีถูกตัดสินลงโทษให้จำคุกผู้กระทำผิด อาจนำไปสู่การพรางเด็กจากครอบครัวและความแตกแยกในครอบครัว นอกจากนี้แล้ว ในกรณีที่มีโทษปรับ ก็อาจนำไปสู่ปัญหาทางการเงินที่ต้องเกิดขึ้นในสถาบันครอบครัวได้⁹

ประการที่สี่ ในประเทศไทยปัจจุบันการพิจารณาคดีอาญาในกรณีบิดามารดา, ผู้ใช้อำนาจปกครองทารุณเด็ก คงใช้การพิจารณาตัดสินในศาลอาญาทั่วไป ซึ่งต้องมีการเผชิญหน้ากันระหว่างคู่กรณีต้องมีการพิสูจน์จนสิ้นสงสัยก่อนที่จะตัดสินลงโทษ ในส่วนนี้อาจทำให้เด็กเกิดความหวาดกลัว หรือเป็นบาดแผลต่อจิตใจเด็ก

ในต่างประเทศ เช่นสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย มีบทบัญญัติกฎหมายอาญา ซึ่งกล่าวถึงความผิดและโทษ เพื่อใช้คุ้มครองเด็กคล้ายกับไทย แต่มีข้อที่แตกต่างออกไปบางประการคือ ในต่างประเทศความผิดดังกล่าว ศาลครอบครัวจะเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาตัดสินคดีอาญาที่บิดา, มารดา, ผู้ใช้อำนาจปกครอง ทารุณเด็ก เนื่องจากศาลครอบครัวจะมีมาตรการพิเศษ เช่น การให้คำปรึกษาแนะนำ กำหนดให้มีการเจรจาตกลงกัน มีการไกล่เกลี่ยประนีประนอม โดยกระบวนการทางศาลดังกล่าวมีลักษณะ เป็นการป้องกันครอบครัว มุ่งที่จะรักษาเสถียรภาพของครอบครัว มากกว่า

⁷Dean M. Herman, "A Statutory Proposal to prohibit the infliction of violence upon children" : 48

⁸Ibid, 46.

⁹Ibid, 47.

มุ่งลงโทษผู้กระทำผิด โดยเฉพาะในคดีที่ไม่มีความรุนแรง เช่น มลรัฐ Texas ในคดีความผิดในครอบครัวที่ไม่รุนแรงศาลจะสั่งคุมประพฤติมากกว่าโทษจำคุก การนำวิธีการคุมประพฤติมาใช้จะก่อให้เกิดผลดี คือ บิดามารดายังคงมีความสัมพันธ์กับครอบครัวและสังคมตามปกติ สามารถประกอบอาชีพ การงานที่สุจริตต่อไปได้ตามปกติโดยไม่ถูกจำกัดเสรีภาพ เพื่อหาเลี้ยงตัวเองเลี้ยงครอบครัว การคุมประพฤติและการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่ไม่ร้ายแรงเป็นรายบุคคล ที่ได้ผลดีกว่าจำคุก นอกจากจะเป็นผลดีต่อครอบครัวแล้วในส่วนภาครัฐจะเป็นการประหยัดค่าใช้จ่าย เมื่อเทียบกับการลงโทษจำคุกผู้กระทำผิดคนหนึ่งจะสิ้นค่าใช้จ่ายมากกว่าการคุมประพฤติถึง 11 เท่า และช่วยลดความแออัดในเรือนจำลงได้ ซึ่งจะทำให้การแก้ไขบำบัดผู้ที่จำเป็น ต้องได้รับโทษจำคุกได้ผลดีมากยิ่งขึ้น

ดังนั้น มาตรการทางอาญาที่ประเทศไทยใช้เพื่อคุ้มครองเด็กที่ถูกทารุณโดยบุคคลเมื่อศึกษาถึงข้อดี และข้อบกพร่อง ผู้เขียนเห็นว่ามาตรการทางอาญา โดยเฉพาะบทบัญญัติของกฎหมายอาญาก็ยังมีความจำเป็นเพื่อใช้คุ้มครองเด็กและสังคม แต่ในข้อบกพร่องบางประการในการนำวิธีการกฎหมายอาญามาใช้บังคับกรณีความผิดที่บิดา มารดา ทารุณเด็ก เช่น การกำหนดให้ศาลอาญาโดยทั่วไปมีอำนาจพิจารณาตัดสินอาญาที่บุคคลในครอบครัวทารุณเด็กนั้น

ผู้เขียนเห็นว่า ไม่เหมาะสม ควรให้ศาลเยาวชนและครอบครัวที่มีอำนาจพิจารณาตัดสินที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว ควรมีเขตอำนาจศาลเหนือคดีอาญาที่บิดามารดา, ผู้ใช้อำนาจปกครองทารุณบุตรด้วย เพราะว่า

- ศาลครอบครัวจะมีกระบวนการทางศาลมีลักษณะเป็นการปกป้องครอบครัว และรักษาเสถียรภาพ (stability) ของครอบครัว
- บุคลากรของศาลครอบครัวจะได้รับการฝึกอบรมให้ช่วยเหลือครอบครัว และมีแนวคิดที่ว่ามีหน้าที่ต้องทำเพื่อประโยชน์สูงสุดของครอบครัวและสังคม
- ศาลครอบครัวจะมีการใช้วิธีการให้คำปรึกษาแนะนำ การเจรจาตกลงกัน และการไกล่เกลี่ยประนีประนอมกัน ดังนั้นจึงมีความเหมาะสมสำหรับกรณีความผิดที่บิดามารดา, ผู้ใช้อำนาจปกครองทารุณบุตรอย่างยิ่ง

กรณีที่ดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาล พบว่ามีการกระทำผิดจริง ในรายที่ความผิดไม่รุนแรง ควรจะพิจารณานำวิธีคุมประพฤติมาใช้กับผู้กระทำผิดในคดีดังกล่าวแทนการลงโทษจำคุก

นอกจากการให้ความคุ้มครองภายหลังเกิดการกระทำผิดโดยการลงโทษผู้กระทำผิดแล้ว ในส่วนการป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำผิด หรือเพื่อเลี่ยงความผิดที่เกิดขึ้นในอนาคต เห็นว่า มาตรการวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา โดยส่วนวิธีการประกันทัณฑ์บนควร นามาใช้เพื่อให้ความคุ้มครองแก่เด็กซึ่งอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการทำร้าย

จากที่ได้กล่าวมาแล้วถึงข้อดีและข้อบกพร่องในการนามาตรการทางอาญามาใช้บังคับ เพื่อคุ้มครองในความผิด ซึ่งบิดามารดา, ผู้ใช้อำนาจปกครองทำร้ายเด็กนี้ ผู้เขียนเห็นว่าแม้ กฎหมายอาญาจะมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง แต่อย่างไรก็ตามข้อดีของมาตรการทางอาญาโดยเฉพาะ กฎหมายอาญาก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยคุ้มครองสังคม, รัฐบาลมีความสงบสุข และสามารถดำรงอยู่ได้ จึงจำเป็นที่รัฐจะต้องพึงกฎหมายอาญาให้เป็น เครื่องมือในการรักษาความสงบในรัฐต่อไป

4.2 มาตรการทางแพ่ง

ในประเทศไทยมีบทบัญญัติในการคุ้มครองต่อเด็ก ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ว่าด้วยครอบครัว ปรากฏในมาตรา 1582 ซึ่งเป็นการถอนอำนาจปกครองของบิดา มารดาหรือผู้ใช้อำนาจปกครอง ซึ่งได้ใช้อำนาจปกครองเกี่ยวแก่ตัวเด็กโดยมิชอบ เช่น การทำ โทษเจียนตีเด็กผู้เยาว์อย่างทารุณเหี้ยมร้าย ซึ่งการถอนอำนาจปกครองเป็นการให้ความคุ้มครอง ทางแพ่งที่ใช้อยู่ปัจจุบัน ซึ่งการให้ความคุ้มครองนี้ย่อมมีทั้งข้อดีและข้อบกพร่อง ดังนี้

ข้อดี

การถอนอำนาจปกครองของบิดามารดา หรือผู้ใช้อำนาจปกครอง เป็นการแยกตัวเด็ก ออกจากครอบครัว ซึ่งเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการทำร้ายเด็กซ้ำอีกเป็นการถาวร

ในปัจจุบันการพิจารณาคดีถอนอำนาจปกครอง อยู่ในเขตอำนาจศาลครอบครัว ซึ่งตาม พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว จะมีวิธี การคุ้มครองชั่วคราวในระหว่างการพิจารณาคดี มาตรา 119 โดยศาลมีอำนาจตั้งผู้แทนวงการ สถานพินิจเป็นผู้กำกับ การปกครองมีอำนาจหน้าที่สอดส่องว่าบิดามารดาหรือผู้ปกครองผู้เยาว์ได้ ใช้อำนาจปกครองเพื่อสวัสดิภาพและอนาคตผู้เยาว์หรือไม่ ซึ่งเป็นการให้ความคุ้มครองมิให้เกิดการทำร้ายเด็กซ้ำ

ข้อบกพร่อง

มีข้อจำกัดอำนาจของบุคคลที่จะยื่นคำร้องตาม มาตรา 1582 จะต้องเป็นญาติที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือในส่วนพนักงานอัยการย่อมไม่ดำเนินการขอถอนอำนาจปกครอง เว้นแต่จะทราบได้จากการร้องขอจากประชาชนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กผู้เยาว์ ซึ่งจะเห็นได้ว่ากฎหมายให้อำนาจบุคคลบางกลุ่มเท่านั้น

ดังนั้นจากข้อบกพร่องที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน ในส่วนของการให้ความคุ้มครองโดยมาตรการทางแพ่ง ผู้เขียนเห็นว่า ควรมีบทบัญญัติกฎหมายกำหนดว่า

- นอกจากญาติโดยนิตินัยแล้วควรกำหนดให้หน่วยงานของรัฐ เช่น กรมประชาสงเคราะห์หรือหน่วยงานเอกชน ซึ่งควรจะต้องได้รับการรับรองโดยรัฐ ให้มีอำนาจในการดำเนินการขอถอนอำนาจปกครองบิดามารดา, ผู้ใช้อำนาจปกครอง ซึ่งมีกรำใช้อำนาจปกครองโดยมิชอบ

การคุ้มครองเด็กที่ถูกทารุณโดยบุคคลในครอบครัว ที่จะมีส่วนให้ประสบผลสำเร็จในการนำมาตราการทางอาญา มาตรการทางแพ่งมาใช้บังคับ รัฐจะต้องทราบถึงว่ามีกรำทารุณเด็ก มีการปฏิบัติต่อเด็กอย่างไม่เหมาะสม เพื่อรัฐจะได้เข้าช่วยเหลือได้ทันเวลา เนื่องจากสังคมไทยปัจจุบันมีความเพิกเฉย ละเลยที่จะให้ความช่วยเหลือและในความคิดที่บุคคลในครอบครัวทารุณเด็ก ยังเป็นการยากที่จะเข้าช่วยเหลือได้ เหมือนกับความคิดอื่นๆ โดยทั่วไป เพราะผู้กระทำผิดพยายามปกปิดการกระทำ เด็กที่ตกเป็นเหยื่อก็มีข้อจำกัดความสามารถทั้งทางร่างกายและจิตใจ ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองหรือขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ ในส่วนนี้ประเทศไทยมีมาตรการเพื่อรองรับแก้ไขปัญหานี้ คือ จะมีหน่วยงานทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน ที่จะรับแจ้งเหตุจากบุคคลทั่วไปที่พบเห็นการกระทำผิดต่อเด็ก เพื่อเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานดังกล่าวจะได้ไปตรวจสอบให้ความช่วยเหลือทันเวลา ในส่วนภาครัฐเป็นหน้าที่ของกองคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก กรมประชาสงเคราะห์ มีหน้าที่รับแจ้งเหตุและให้การสงเคราะห์ เด็กซึ่งบิดามารดาหรือผู้ปกครองให้ความอุปการะเลี้ยงดูไม่เหมาะสม อันอาจเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่เด็กทั้งทางร่างกายจิตใจหรือศีลธรรม โดยมีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจคือ ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 294 แต่กฎหมายฉบับดังกล่าวไม่ได้ระบุตัวบุคคลให้ชัดเจนว่าผู้ใดบ้างมีหน้าที่ต้องแจ้งเหตุเมื่อพบ, ทราบว่ามีกรำทารุณเด็ก ในต่างประเทศในปัญหาดังกล่าว ในสหรัฐกฎหมายแจ้งเหตุ (Reporting law) กำหนดให้นักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับเด็ก เช่น แพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ ครู นักกฎหมาย ฯลฯ

ถูกบังคับให้ต้องแจ้งเหตุที่พบว่ามีทารกทารุณเด็ก ถ้าไม่แจ้งจะมีความรับผิดชอบทางอาญาและทางแพ่ง ส่วนในประเทศออสเตรเลีย การกำหนดให้แจ้งเหตุคล้ายกับในสหรัฐ โดยเฉพาะในรัฐนิวเซาท์เวลส์ กำหนดให้ผู้ที่พบเห็นเด็กถูกทารุณ หรือใกล้กับการถูกทารุณต้องแจ้งเหตุ และกำหนดให้แพทย์ หรือผู้ประกอบการวิชาชีพอื่น ๆ เช่น พยาบาล นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ที่ได้ตรวจหรือรับเด็กที่นำเชื่อถือจะถูกทารุณต้องรีบแจ้งให้หน่วยงานที่มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบทราบทันที

ดังนั้นประเทศไทยควรจะได้ระบุให้ชัดเจนว่ามีบุคคลประเภทใดบ้างที่มีหน้าที่ต้องแจ้งเหตุเมื่อพบ หรือทราบว่ามีการทารุณเด็กไว้ให้ชัดเจนในกฎหมาย เช่น กำหนดให้เป็นหน้าที่ของครู แพทย์ หรือนักวิชาชีพที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็ก นอกจากนี้เมื่อมีการแจ้งเหตุแล้ว ควรจะกำหนดให้ผู้รับแจ้งเหตุต้องรายงานเรื่องดังกล่าวไปยังพนักงานอัยการ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจนี้ตามกฎหมาย

อนึ่งในการแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดจากมาตรการต่างๆ ที่ใช้คุ้มครอง เด็กของประเทศไทย จะต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับระบบกฎหมาย สภาพสังคม เศรษฐกิจของประเทศไทย เพื่อที่จะก่อประโยชน์สูงสุดต่อเด็กและสถาบันครอบครัว รวมทั้งสังคมโดยรวมด้วย